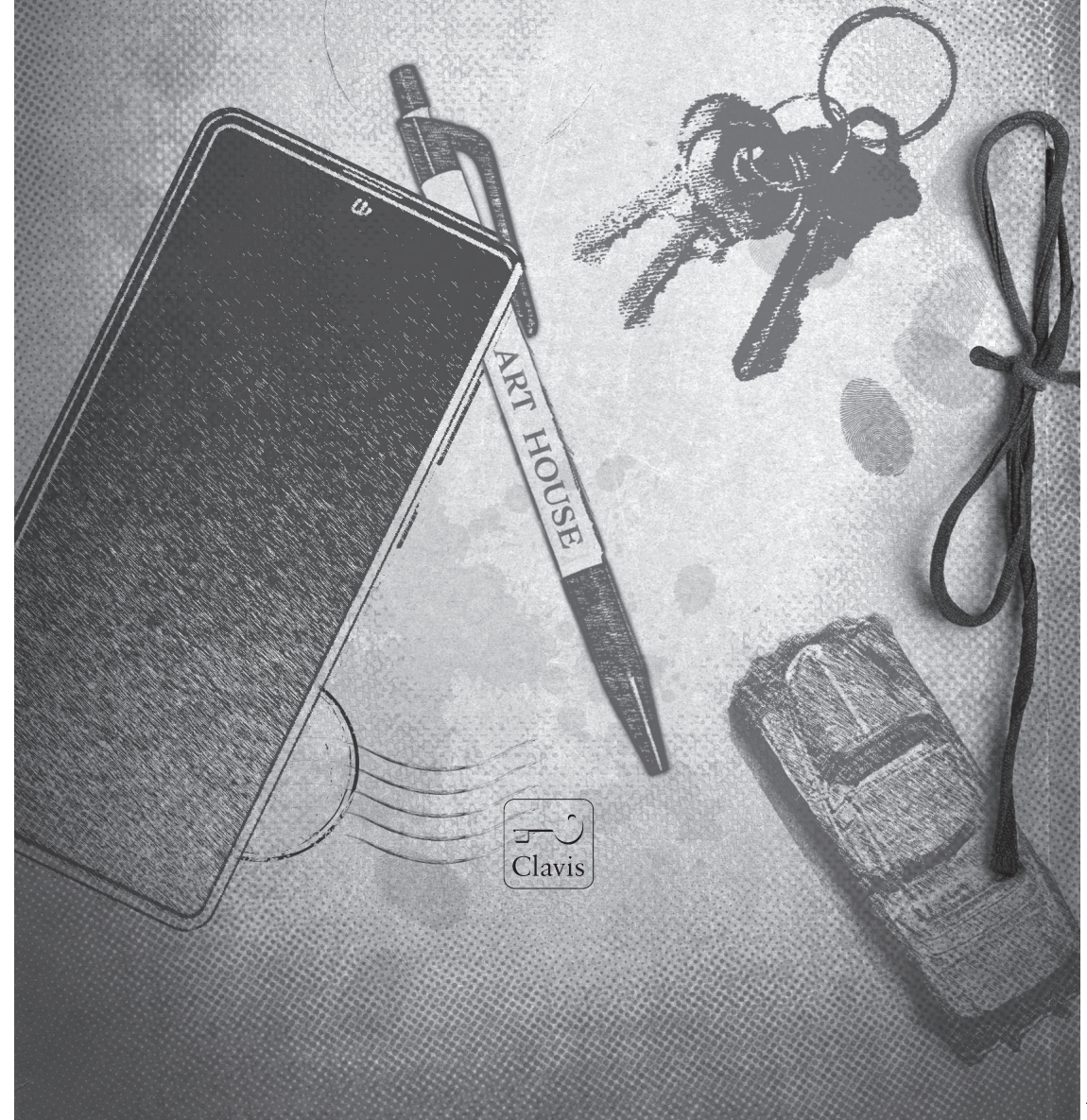

MOORDSPEL

Erna Barth

MOORDSPEL

Clavis

Andere boeken van Erna Barth bij Clavis

Lef

*Blackbird singing in the dead of night.
Take these broken wings and learn to fly.
All your life
you were only waiting for this moment to arise.*

‘Blackbird’
Tekst en muziek: John Lennon/Paul McCartney
Gepubliceerd door: Sony/ATV Tunes LLC

Alle rechten voorbehouden

Erna Barth
Moordspel
© 2022 Clavis Uitgeverij, Hasselt – Alkmaar – New York
Omslagontwerp: Studio Clavis
Trefw.: spel, moord, spanning, spel, thriller
NUR 284
ISBN 978 90 448 4666 9
D/2022/4124/163
Alle rechten voorbehouden

www.clavisbooks.com

PROLOOG

Als in slow motion zie ik de hand naar de deurkruk grijpen. De armbanden rinkelen zachtjes. Ik wil de hand wegslaan, roepen: Niet doen! Maar mijn lichaam luistert niet naar mijn hoofd en de woorden sterven op mijn lippen.

Het is te laat ...

Ze speelde dit spel met een groep, had ze gezegd, niemand die ik kende, en, nou ja, ze wilde ook wel eens winnen. Of ik niet een keer mee wilde, om haar te helpen. Ik was toch slim? Haalde altijd negens en tienen! En ik was dol op detectives, wist ze. Ze had me wel gezien van de zomer, bij Marianna, haar buurvrouw. En horen meedenken, meepuzzelen. Dus met mijn hulp zou het vast lukken. Bovendien zat ik veel te veel thuis, vond ze. Ik moest een beetje leven.

Haar buurvrouw, alsof ik dat nog niet wist. Ik had Kim wel gezien van de zomer. Terwijl zij mij hoorde meedenken hoorde ik haar lachen met vriendinnen, terwijl zij mij hoorde meepuzzelen hoorde ik haar meezingen met Adele. Ik ben zelfs naar Marianna's huis gegaan op momenten waarop ik dondersgoed wist dat er niemand thuis was, alleen maar om te zien of Kim ... Dat deed ik al vanaf het moment dat ik haar voor het eerst zag, bij scheikunde, afgelopen maart. Anyway, als een meisje als Kim je iets vraagt dan ... juist.

Resultaat: ik sta al een kwartier in de stromende regen voor de snackbar, en waar is Kim? Die zit binnen een patatje te eten met een stel jongens. Stoere jongens, knap, zelfbewust, blits, haar strak in de lak ... Hoe kan ik daar tegenop met mijn zwarte pluishaar, mijn grote jampotbril en een joekel van een puist op mijn neus?

Uiteindelijk ben ik toch maar naar haar toe gelopen. Ze zei dat ze zo zou komen. En dat ik een alias nodig had. Ik zou er alvast een kunnen bedenken. De hare was Bella. Alsof ik daarover na moet denken! Mijn alias, dat kan er maar één zijn: Bluebird, de

koosnaam die ik van mijn moeder heb gekregen, jaren geleden, samen met een foto van een koraalblauwe vogel op een boomtak vol bloesems. Twee dagen later was ze dood. Sindsdien moet ik het doen met de naam en de herinnering. En de foto. Ik koester hem. Hij ligt in een doosje onder mijn bed, samen met wat familiekiekjes, mijn vaders horloge en de trouwringen van mijn ouders.

‘Klaar!’

Kims heldere stem haalt mij terug uit mijn gedachten.

‘Sorry voor het wachten. Ga je mee?’ Ze schudt haar blonde krullen naar achteren en lacht naar me.

Ik kan onmogelijk boos blijven als ze dat doet. ‘Het is al goed.’ Ik spring op mijn fiets en rij achter haar aan.

We stoppen bij een oude fabriekshal.

‘Ons Honk,’ vertelt Kim. ‘Het is een antikraakpand, geloof ik. Ik heb alleen geen idee wie van ons zootje hier woont, of zou willen wonen ...’

Ik droog mijn bril aan mijn doorweekte zakdoek, lekker zinnig, en kijk rond. De hal is leeg, op wat oude stellingkasten en een metalen werktafel na. Op een versleten bankstel zitten de andere spelers al te wachten. Een vreemde mix van onbekenden, jongeren van rond de zeventien, achttien jaar, ongeveer.

Voor ik me kan bedenken geeft Kim me een zetje in de richting van de bank. ‘Kom op, Joep,’ fluistert ze.

Er zit niets anders op. Ik steek mijn hand uit naar een jonge gast met een geitensik, die eruitziet als de leider van het groepje en stel mezelf voor: ‘Bluebird.’

Hij antwoordt met een frons en een boks: ‘Snotjong.’

De modeprinses naast hem giechelt. ‘Wat een schatje, Bella, en

wat kan hij al goed opzitten en pootjes geven!’ Ze reikt me haar hand sierlijk toe. Haar armbanden rinkelen zachtjes. Haar nagels zijn prachtig gelakt, en om haar vinger schittert een grote ring. ‘Pearl!’

Ik durf de hand haast niet aan te raken.

Een sjofele jongen in een versleten jeans en een sweatshirt duwt een plak cake en een bruin uitgeslagen mok vol dooie cola in mijn handen. ‘The Stud,’ mompelt hij. Zijn haar is in een vettige paardenstaart getrokken en achter zijn linkeroor zit een joint geklemd. ‘En dat zijn Monk’ – een vlotte jongen met opgeschoren haar en een papperig gezicht knikt me kort toe – ‘en Hellboy’.

Ik kijk in het bleke gezicht van een meisje met donkere, haast zwarte ogen en zwart gestifte lippen, maar zie geen enkele reactie.

‘Welkom,’ zegt The Stud.

Bij gebrek aan een zitplaats plof ik op de grond, naast de overvolle asbak. Wat moet een meisje als Kim met zulke vrienden? Ik krijg niet de tijd daarover na te denken: een kakofonie aan ringtones en gezoem breekt los en iedereen grijpt naar zijn mobiel.

‘Dat is The Bozz, met de moordlocatie,’ legt Kim uit. ‘Kijk maar, ik heb je alvast toegevoegd aan ons whatsappgroepje.’ Ze laat haar scherm zien. ‘We krijgen zo nog een appje, allemaal apart, met een persoonlijke aanwijzing. Je mag zelf bepalen of je die aanwijzing met de anderen deelt of niet, maar doe je het niet, dan moet je ook niet vreemd opkijken als ze ook niets met jou delen. En zie dan maar eens de moord op te lossen.’

‘Oké, tactisch spelen dus. En wie is die Bozz?’ vraag ik aan Kim.

‘The Bozz is de spelleider. Geen idee wie hij is. Hij regelt het spel, bedenkt het verhaal en zet alles in scène.’

The Stud neem de uitleg van haar over: ‘Aan het begin van het

spel krijgen we de tijd om de moordscène te bestuderen en informatie te verzamelen, en verder mag je elkaar helpen, overleggen en foto's en aantekeningen maken en zo, zolang je maar niet met de bewijzen klooit.'

'Tot de zoemer gaat. Dan is de kijktijd voorbij en verzamelen we bij de Hotspot, een centrale plaats op de moordlocatie. Daar krijgen we dan via de Blackbox het verhaal achter de moord te horen,' vertelt Kim.

'Blackbox? Hotspot?' Ik begrijp er nog niet veel van.

'Die ja.' Hellboy legt het verder uit. 'De Blackbox is gewoon een veredelde telefoon in een zwartgeverfde schoenendoos, een *black box*. The Bozz gebruikt hem om tegen ons te lullen en het spel te leiden, en jij om door te geven wie de moordenaar is zodra je dat hebt uitgedokterd. Je drukt simpelweg op de groene knop, en zegt je eigen naam en die van de moordenaar.'

'En wie als eerste de juiste oplossing doorgeeft, is de winnaar,' vult Pearl aan. 'Simpel toch, nietwaar Monk!' Met haar lange nagels plukt ze een denkbeeldig pluusje van haar jasje.

Monk strekt zich uit en vouwt zijn handen voor zijn buik. 'Uiteraard, simpel!'

'En als niemand het goed heeft?' vraag ik.

'Dan is de moordenaar ontsnapt en heeft The Bozz gewonnen,' antwoordt Snotjong.

Ik knik langzaam. 'Oké. Een soort escaperoom *meets* De Mol dus, maar dan anders.'

The Stud giet zijn laatste slok cola naar binnen en zet zijn mok neer. 'Zoiets ja.'

Ik bekijk het groepje nog eens goed. Dus Kim wil dat ik voor haar win? Dat moet lukken ...

Een tweede golf telefoonkabaal breekt los. De aanwijzingen stromen binnen.

Omdat ik met Kim meespeel, en dus geen eigen aanwijzing krijg, lees ik die op haar telefoon: *hakmes*.

Het spel begint.

Als een bezetene fiets ik achter Hellboy en Kim aan. 'We willen als eerste aankomen op de moordlocatie,' hijgt Kim. 'Hoe eerder we er zijn, hoe langer we de tijd hebben om rond te kijken en hoe kleiner de kans dat er door knulligheid sporen vernietigd zijn voor we ze gezien hebben.'

'Heb je daar ervaring mee?' vraag ik.

'Wat denk je, met spelers als Snotjong, Monk en Pearl? Die vertrappen voortdurend sporen! Het is zo ongeveer het enige wat ze kunnen,' zegt Hellboy.

Ik hoop niet dat ze altijd zo vriendelijk is ...

De moordlocatie is een verlaten bouwval aan de rand van de stad. De deur is op slot. Het linker raam is dichtgespijkerd, het rechter niet meer. Losgetrokken planken hangen scheef aan de spijkers, en laten precies genoeg ruimte voor een persoon om doorheen te klimmen. Voor de deur staat een bord: *verboden toegang, instortingsgevaar*.

'Is het hier?' Ik wijs naar het bord.

'We spelen altijd in een verlaten gebouw, of in een park,' vertelt Kim.

'Ja maar, ik bedoel ... Verboden toegang? Instortingsgevaar?'

Hellboy kijkt me spottend aan. 'Ja, en? Spannend, toch, of heb je liever een moord in een rijtjeshuis, het lijk netjes in bed, met zijn sokken nog aan?' Een piercing in haar tong maakt dat ze een

beetje slist. ‘Dus, wat wordt het, Bluebird?’ Ze loopt naar het raam en hijst zich op de vensterbank. ‘Speel je mee?’

Ik kijk toe hoe ze de kap van haar rare smoezelige oude jas over haar hoofd trekt en naar binnen verdwijnt.

‘Weet je zeker dat dit oké is?’ vraag ik aan Kim.

Bij wijze van antwoord kruipt ze achter Hellboy aan het gebouw in.

Binnen flikkert een tl-lamp aan. Zou ik ...? Ach wat! Ik kijk nog een keer over mijn schouder en klim naar binnen. Lastig, met een nog natte, stramme jeans die aan je benen kleeft.

Het eerste dat ik zie als ik binnen ben, is dat Hellboy en Kim gebogen staan over de bloederige afdruk van een blote linkervoet. De tenen wijzen in de richting van het raam.

Ik slik. ‘Is dat bloed echt of nep?’

‘Nep, Bluebird. Het is een spel, *remember?*’ antwoordt Hellboy. Natuurlijk. Domme vraag.

Ik volg het tenenspoor naar het raam en bestudeer de omgeving. Op de muur naast het rechter raam zit een bloedveeg, zo te zien door een hand gemaakt, en aan een roestige spijker in het kozijn hangt een stukje rode stof.

‘Mousseline,’ zegt Pearl. Ik kijk op. Ze staat buiten voor het raam, samen met de anderen, en bestudeert de stof. ‘Een luxe stof die gebruikt wordt voor de betere dameskleding.’

The Stud duwt haar opzij. ‘Een vrouw dus, die door het raam naar buiten is gegaan. Kijk maar.’ Hij wijst naar beneden. De zompige aarde onder het raam is al aardig platgetrapt door onze schoenen, maar links aan de rand, waar het iets minder modderig is, kan ik nog net de afdruk van een sneakerprofiel herkennen. Aan weerszijden zitten rondachtige putjes in de grond. Hakken? Iets

verderop loopt ook nog een dubbel spoor, schuin in richting van het bospad. Een mengsel van verschillende schoenen, smaller dan een herenschoen, twee paar zo te zien. En er gaat nog een spoor door de modder naar rechts. Naast de duidelijke teenafdruk van een linkervoet is ook die van een punthak te zien.

Ik verplaats mijn aandacht terug naar de bloedveeg op de muur en zet mijn eigen hand ernaast. Ondertussen denk ik na over de sporen onder het raam en Kims cryptische aanwijzing: ik heb een hakmes in het appje en de afdruk van een punthak onder het raam, oftewel een stilettohak. Een stiletto is een mes. Stiletto - hak - mes ...

Kun je een moord plegen met een stilettohak?

Waarom niet, in Leiden is er ooit iemand vermoord met een balpen. Letterlijk.

Ik kijk naar Kim. Ze volgt mijn bewegingen en knikt me bevoedigend toe. ‘Wat is het, Bluebird? Wat heb je gezien?’

Het liefst wil ik mijn moordwapengedachte nog even voor me houden, maar alle ogen zijn op mij gericht. Ik moet iets zeggen ... ‘De hand die de bloedveeg heeft gemaakt is breed. Breed als de hand van een man. En die sporen buiten. Er zijn meerdere personen door het raam naar buiten gegaan, waarschijnlijk die man van de bloedveeg en minstens twee vrouwen. Eén van die vrouwen mist haar linkerschoen. Dat zal de vrouw van die bloederige voetafdruk zijn, binnen op de grond.’

The Stud komt ongeduldig in beweging. ‘Oké, oké, het is niet veel, niets dat we niet zelf hadden kunnen bedenken, maar het is een begin. Dank je, Bluebird.’ Hij kijkt de anderen aan. ‘Dus, waar gaan we verder, binnen of buiten?’

‘Binnen,’ antwoordt Hellboy door het raam. ‘Hier zijn de meeste aanwijzingen.’

‘En het is er minder vies, hoop ik.’ Met een zuur gezicht probeert Pearl haar hakjes schoon te vegen aan een afgefallen blad.

‘Doe dan ook normale schoenen aan, die vies mogen worden,’ zucht The Stud.

‘Wat is er mis met mijn schoenen?’

‘Alles!’ antwoordt The Stud, en hij klimt door het raam.

De kamer is vol, nu iedereen binnen is. Voor het eerst bekijk ik hem goed. Hij is klein, vuil en ruikt naar stof en rook. En er heeft een gevecht plaatsgevonden. Een duidelijk veelgebruikte speeltafel vol vochtvlekken wankelt op zijn drie resterende poten. De vierde ligt op de grond, tussen de fiches en speelkaarten.

De vloer rond de tafel is bezaaid met glasscherven en verspreid door de kamer liggen vier omgevallen stoelen. Eén ervan ligt aan diggelen. Ik til de restanten op en vind de vermiste linkerdameschoen, een rode, met stilettohak. Naast de schoen ligt een beige handtas. ‘Gucci,’ volgens Pearl. Er zit een rode lippenstift in.

Op een stuk karton dat midden in de kamer ligt, is *Hotspot* gespoten, in vurige oranje-rood-gele graffitiletters. Boven op de Hotspot staat een houten driepoot, met daarop een zwarte doos. *Blackbox* staat erop, in druipende rode letters. In de doos zit een tikkende tijdbom ...

Vroeger speelde ik vaak Tik Tak Boem met Marianna. Bij dat spelletje zat ook een bom, maar deze is professioneler: aangesloten op een digitaal scherm met rode blokcijfers. De bom telt af tot nul voor hij ontploft. Normaal duurt dat een paar minuten, maar deze tik-tak-boem-bom tikt een heel uur weg.

Tiktak, tiktak ... Nog 56 minuten.

‘Dat lijkt veel, maar het is meestal te weinig om de moordenaar te vinden,’ zegt Kim. ‘We moeten opschieten.’

Terwijl de anderen ruziën over een damescolbert met een kogelgat erin, wordt mijn aandacht getrokken door een vel papier, dat met een keukenmes vastgespiest is aan de binnenkant van de deur. Er staan zinnen op. Voorzichtig trek ik het vel los.

‘Wat heb je daar?’ The Stud is naast me komen staan en kijkt over mijn schouder mee. ‘Dat is nieuw, dus belangrijk! Al die losse clues hebben nog nooit tot de oplossing geleid in de vorige spellen. Ze zijn alleen maar spelvulling, hooguit goed om je oplossing mee te checken, als je die al hebt. Maar die zinnen en de aanwijzingen in de appjes, daar draait het om. Kun je er wat mee, Bluebird?’

Ik lees de zinnen snel door. Het is een logigram, een van mijn favoriete puzzels. En óf ik daar wat mee kan!

‘Heb je een pen?’

The Stud vist een afgekloven potloodstompje uit zijn broekzak. ‘Zoiets?’

Het moet maar. Op de muur naast het opengebroken raam teken ik een kruistabel. Het potlood is niet goed te zien op de grauwe muur, maar het is het beste wat ik kan doen. ‘Oké, volgens de zinnen zijn er in dit spel vier speelsters, Samira, Marina, Rosario en Romana. Die hebben een rode jurk, een Guccitasje, sneakers of een mantelpakje, en als wapens kunnen we kiezen uit een kruk, verstand, een hakmes en een pistool. Drie van de dames zitten aan tafel, links, rechts of tegenover ene Jacco. Nummer vier staat. Nu is het de kunst te achterhalen wie welke kleding en welk wapen draagt, en wie op welke plek zit. Daarvoor hoeven we alleen maar de tabel in te vullen met behulp van de zinnen.’